

LEGISLAȚIE ROMÂNIA

Portal legislativ actualizat din surse publice oficiale

VERSIUNE INFORMATIVĂ PENTRU CONSULTARE

Legea nr. 1/1967

privind judecarea de către tribunale a cererilor celor vătămați în drepturile lor prin acte administrative ilegale

LEGE

Abrogat

EMITENT

Marea Adunare Națională

PUBLICARE

Buletinul Oficial

ULTIMA VERIFICARE

28 mai 2026, 01:07

SURSA OFICIALĂ

<https://legislatie.just.ro/Public/DetaliiDocument/22106>

Document generat informativ din surse publice oficiale. Nu înlocuiește Portalul Legislativ - legislatie.just.ro.

Cuprins

1. Articolul 1	11. Articolul 11
2. Articolul 2	12. Articolul 12
3. Articolul 3	13. Articolul 13
4. Articolul 4	14. Articolul 14
5. Articolul 5	15. Articolul 15
6. Articolul 6	16. Articolul 16
7. Articolul 7	17. Articolul 17
8. Articolul 8	18. Articolul 18
9. Articolul 9	19. Articolul 19
10. Articolul 10	

Articole

Articolul 1

Cel vătămat într-un drept al său printr-un act administrativ ilegal poate cere tribunalului competent, în condițiile prezentei legi, anularea actului sau obligarea organului administrativ chemat în judecata sa ia măsura corespunzătoare pentru înlăturarea încălcării dreptului sau, precum și repararea pagubei. De asemenea, refuzul nejustificat de a satisface o cerere privitoare la un drept, cât și nerezolvarea unei astfel de cereri în termenul prevăzut de lege se socotește act administrativ ilegal.

Articolul 2

Cererea prevăzută în art. 1 se judeca de tribunalul în circumscripția căruia domiciliază reclamantul, după cum urmează:

- a) de tribunalul popular, când cererea privește un act al unui organ local al administrației de stat sau al unei instituții subordonate unui asemenea organ;
 - b) de tribunalul regional sau de Tribunalul Capitalei Republicii Socialiste România, după caz, când cererea privește un act al unui minister sau al unui alt organ central al administrației de stat ori al unei instituții subordonate unuia din aceste organe centrale.
-

Articolul 3

Înainte de a cere tribunalului anularea actului, cel vătămat se va adresa pentru apărarea dreptului său, în termen de 30 de zile de la data când i s-a comunicat actul administrativ, organului emitent, care este obligat să rezolve reclamația în termenul prevăzut de lege. În cazul în care cel vătămat nu este mulțumit de soluția data reclamației sale, el poate sesiza tribunalul în termen de 30 de zile de la comunicarea soluției. Dacă cel vătămat în dreptul său s-a adresat cu reclamație și organului administrativ ierarhic superior, termenul de 30 de zile prevăzut la alineatul precedent se calculează de la comunicarea de către acel organ a soluției date reclamației. Sesizarea tribunalului se va putea face și în cazul în care organul administrativ emitent sau organul ierarhic superior nu rezolva reclamația în termenul prevăzut de lege. În toate cazurile introducerea cererii la tribunal nu se va putea însă face mai târziu de 6 luni de la data comunicării actului administrativ a cărui anulare se cere.

Articolul 4

În cazurile prevăzute de art. 1 alin. 2, termenul pentru sesizarea tribunalului va fi de 30 de zile și se va calcula de la comunicarea refuzului de a se satisface cererea părții sau de la împlinirea termenului stabilit de lege pentru rezolvarea cererii de către organul administrativ.

Articolul 5

În cazurile grabnice, pentru prevenirea unei pagube iminente, cel vătămat poate, odată cu sesizarea organului administrativ care a emis actul, să ceară tribunalului să dispună suspendarea executării actului administrativ, pînă la rezolvarea reclamației adresate organului administrativ. Tribunalul va rezolva cererea de suspendare, de urgență, cu citarea părților, hotărîrea de suspendare fiind executorie de drept. Pînă la judecarea cererii de suspendare, tribunalul va putea dispune suspendarea executării și fără citarea părților.

Articolul 6

Tribunalul, odată cu fixarea termenului pentru judecarea cererii de anulare, va invita organul administrativ să înainteze, în termenul ce i-l va stabili, actul administrativ la care se referă cererea, dacă acest act nu a fost depus de reclamant, lucrările pe care se întemeiază actul, precum și orice alte lucrări necesare pentru rezolvarea cererii. Tribunalul va proceda tot astfel în cazul celorlalte cereri prevăzute de art. 1, invitînd organul administrativ să înainteze lucrările necesare rezolvării acelor cereri. Actul administrativ și lucrările prevăzute de alineatele precedente se vor trimite în termenul stabilit de tribunal sub sancțiunea plății de către organul administrativ a unei amenzi în favoarea statului de 100 de lei pentru fiecare zi de întîrziere nejustificată. Suma plătită de organul administrativ va fi imputată celui vinovat de netrimiteră actului și lucrărilor cerute. Dacă reclamantul cere, condițiile art. 5 alin. 1 fiind îndeplinite, tribunalul care urmează să se pronunțe asupra anulării actului administrativ poate, cu citarea părților, să dispună suspendarea executării actului administrativ, pe tot timpul cît durează judecata. Pînă la judecarea cererii de suspendare, tribunalul va putea dispune suspendarea executării și fără citarea părților.

Articolul 7

Participarea procurorului la judecata este obligatorie.

Articolul 8

La cererea organului administrativ, tribunalul poate dispune introducerea în cauză a funcționarului care poartă răspunderea pentru actul administrativ la care se referă cererea, spre a-i fi opozabile probele administrate și constatările rezultate din hotărîrea ce se va pronunța.

Articolul 9

Tribunalul, judecînd cererea, poate, după caz, sa anuleze, în total sau în parte, actul administrativ la care se referă cererea, sa oblige pe pîrît sa emita un act administrativ, ori sa elibereze un certificat, o adeverinta sau orice alt înscris. În cazul admiterii cererii, tribunalul va hotărî și asupra despăgubirilor cerute. Examinînd, cu ocazia judecații, legalitatea dispoziției actului administrativ cu caracter normativ pe care s-a întemeiat actul administrativ individual la care se referă cererea și constatînd ca aceasta dispoziție este în neconcordanța cu legea, tribunalul în fața căruia hotărîrea a rămas definitivă o va comunica în copie organului administrativ local sau ministerului ori altui organ central al administrației de stat care a emis actul normativ.

Articolul 10

Organul administrativ, în termen de 15 zile de la primirea copiei de pe hotărîrea definitivă, comunicată în condițiile alin. ultim al art. 9, va revoca actul sau normativ sau, dacă socotește ca actul este legal, va sesiza organul ierarhic superior, după cum urmează:

- a) ministerele și celelalte organe centrale ale administrației de stat vor sesiza Consiliul de Miniștri;
- b) comitetele executive ale sfaturilor populare regionale sau ale orașelor București și Constanta vor sesiza Consiliul de Miniștri, atît pentru actele normative ce au emis, cît și pentru cele ale comitetelor executive ale sfaturilor populare care le sînt subordonate și pe care le considera legale.

Articolul 11

Dacă, în urma admiterii cererii, organul administrativ este obligat sa emita un act administrativ, ori sa elibereze un certificat, o adeverinta sau orice alt înscris, executarea hotărîrii definitive se va face în termenul stabilit în cuprinsul ei și în lipsa unui astfel de termen, nu mai tirziu de 30 de zile de la comunicare, sub sancțiunea prevăzută la art. 6 alin. 3, deosebit de drepturile reclamantului la despăgubiri. În toate celelalte cazuri, executarea hotărîrii se face potrivit normelor dreptului comun.

Articolul 12

Prezenta lege se întregește cu dispozițiile codului de procedura civilă în ce privește cuprinsul cererii, procedura de judecată, precum și căile de atac.

Articolul 13

Cererile introduse în temeiul prezentei legi sînt supuse unei taxe de timbru de 25 de lei, cînd nu sînt evaluabile în bani. Pentru celelalte cereri, taxa de timbru se va plati potrivit prevederilor legii speciale, fără a putea depăși 300 de lei. În cazul admiterii cererii, taxa se restituie plătitorului, în temeiul hotărîrii judecătorești definitive prin care a fost admisă cererea.

Articolul 14

Dispozițiile prezentei legi nu sînt aplicabile:

- a) actelor administrative în legătură cu apărarea țării, securitatea statului sau ordinea publică;
- b) actelor administrative de planificare;
- c) actelor administrative de jurisdicție și actelor administrative pentru controlul legalității cărora legea prevede o alta procedura jurisdicțională decît cea prevăzută de prezenta lege
- d) actelor în care organul administrativ participa ca persoana juridică de drept civil. De asemenea, dispozițiile prezentei legi nu sînt aplicabile cererilor organizațiilor de stat privitoare la acte administrative.

Articolul 15

Actele privitoare la măsuri urgente luate pentru prevenirea și combaterea epidemiilor, epizootiilor și epifitiilor sau în alte cazuri de calamitate și orice măsuri luate în situații excepționale de aceeași natura, nu sînt supuse, cît privește legalitatea lor, controlului tribunalelor.

Articolul 16

Cererile privitoare la stabilirea și scăderea impozitelor și taxelor, a primelor de asigurare prin efectul legii, precum și a amenzilor prevăzute în legile de impozite și taxe, se rezolva de către organele prevăzute de legea specială și în condițiile stabilite de aceasta.

Articolul 17

Dispozițiile prezentei legi sînt aplicabile, în mod corespunzător, și în cazurile în care cel vătămat într-un drept al său pretinde numai înlăturarea vătămării fără a cere și anularea actului administrativ, precum și în cazurile în care cel vătămat a cerut anularea actului administrativ, fără a cere în același timp și despăgubiri, întinderea pagubei nefiindu-i cunoscută la data judecării cererii de anulare. Termenul de prescripție, în asemenea cazuri, este cel prevăzut de dreptul comun.

Articolul 18

Prevederile legii de față nu se aplică actelor administrative emise anterior publicării sale, cu excepția celor introduse în temeiul art. 120' din codul de procedura civilă aflate în curs de judecată, precum și actelor administrative care se încadrau în prevederile aceluiași articol și pentru care cel vătămat este încă în termen de a face plîngerea acolo prevăzută. Dispozițiile art. 120' și art. 120'' din codul de procedura civilă rămîn aplicabile numai în cazurile prevăzute de art. 36 - 38 inclusiv din Hotărîrea Consiliului de Miniștri nr. 1508 din 15 mai 1953 privitoare la stabilirea și plata chiriei pentru locuințe, obligațiuni locative, precum și la schimbul de locuințe.

Articolul 19

Prevederile prezentei legi intră în vigoare pe data de 1 septembrie 1967. Această lege a fost votat de Marea Adunare Națională la 26 iulie 1967, cu unanimitatea voturilor celor 455 deputați prezenți la ședința. Președintele Marii Adunări Naționale ȘTEFAN VOITEC ÎN CONFORMITATE CU DISPOZIȚIILE ARTICOLULUI 57 DIN CONSTITUȚIA REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA, SEMNAM ACEASTA LEGE, Președintele Consiliului de Stat, CHIVU STOICA _____